

Я різко зупинила велік, гальма закрипіли, і заднє колесо підступно ковзнуло вбік, але мені вдалося вчасно зістрибнути і не приземлитися обличчям у грязюку. Переді мною тягнулася безлюдна польова дорога, а обабіч від неї буяли луки і поля, дерева і всіляка інша уквітчана весною рослинність. Анікогісінько навколо, якщо не враховувати жабки, якій моя блискавична реакція щойно врятувала життя. Я хоч туди приїхала? Ну правда, чого б це Вроні стала ошиватися біля стайні? Якщо тут поблизу взагалі існувало щось на кшталт стайні. Чого-чого, а матиного романтичного захоплення кіньми Вроні, на щастя, не успадкувала.

Я потягла велосипед до наступного повороту дороги.

Якщо й за ним нічого...

Хто б міг подумати, таки дісталась!

На обочині припаркувалися декілька автівок, котрі явно належали місцевим конелюбам, а одразу за ними, лише за кілька кроків, я вгледіла стійла. Приставивши велосипед до огорожі, я почала навпомацки шукати телефон. От гадство... Ну що тут скажеш! Спочатку я перед дверима квартири з'ясувала, що в мене зникли ключі. Гамузом витрусивши вміст наплічника на придверний килимок, я в паніці стала перевіряти, куди ж вони могли подітися. З кожною секундою варіантів ставало дедалі менше. Ні, у рюкзаку їх не було. Аж раптом я згадала, що могла запроторити ключі до косметички,

яку між математикою і біологією позичила Вроні. Мої відчайдушні спроби додзвонитися до неї (а стовбичити перед замкненими дверима було зовсім не весело) Вроні чомусь ігнорувала.

А отже, не лишалося нічого іншого, як зателефонувати на домашній. Слухавку зняла її мама й повідомила мені, що Вроні у стайні, десь майже за містом. Із її вуст це прозвучало ніби ввічливе «Ти б краще відчепилася від моєї доньки». Аякже! Навіть якби вона послала мене в далекий космос, я б попедалила й туди, аби лише не зіпсувати побачення моєї матері, ридуючи, що втратила ключі. І це вкотре.

Й ось тепер наплічник досі лежав там, перед дверима нашої квартири, а в ньому й мій мобільний. Блискуче!

Я рішуче попрямувала до жінки, яку побачила за огорожею, але та не змогла відповісти мені, де зараз Вроні, та й взагалі не мала гадки, хто така ця Вероніка Майр. Ще якийсь час я вешталась туди-сюди, виглядаючи подругу, та марно. Я поступово починала мерзнути у своїй тоненькій куртці. О котрій там мама планувала бути в ресторані? Якщо побачення не задасться, моя історія з ключами могла б навіть урятувати їй вечір.

Я вже збиралася повернути за ріг і піти назад до велосипеда, аж раптом мене збила з ніг якась нестримна сила. На мить мені забило подих.

— Вроні!

Навіть вороний коник на луці збоку обурливо пирхнув, поки я намагалася звестись, а Вроні незворушно прямувала далі, розкинувши руки, ніби зображала явлення Христа.

— Вроні! Та почекай же! Ти куди?

Зупинити її мені вдалося аж біля ліска. Вроні опустилася на землю і повернула до мене обличчя. Червоні, розпухлі повіки, бліда шкіра, в кожному видиху запах дешевого вина із тетрапака.

— Трим-маймене...

Ох люди добрі! Я присіла поруч, взяла умлілу подругу й притисла до себе.

— Ти що, напилася? — пошепки запитала я. — Що трапилось? Що ти тут взагалі забула?

— Заспі-і-івай мені щ-щось!

— Га?

— Всі мої качата.¹

— Ти знаєш, який у мене спів? Бідні будуть ті качата. Не дуркуй, скажи краще, що сталося? Твої батьки знов...

Вроні рукою заліпила мені рота, потім її долоня ослабла і вона знов осіла всім тілом. Так вона й сиділа, згорнувшись у клубок, та хлипала, поки я гладила її по спині.

Добре, що я приїхала. Від тетрапакового вина у Вроні нерідко зривало дах. Місяць тому вони з якоюсь горре-байкеркою махнули в Білефельд, щоб остаточно спростувати або підтвердити чутки, що цього міста насправді не існує. Та й вигадка Вроні підсунути директору соромицькі журнали, щоб зафільмувати, як він знаходить цей несподіваний презент, мені ще не забулася. У такі миті

..... •

¹ Німецька дитяча пісенька:

Всі мої качата

плавають в ставку,

плавають в ставку.

Голова — під воду,

Хвостик на виду. (Прим. перекл.)

світ був безвладним перед її впертістю, вона здавалася непереможною, ніхто й ніщо не було здатне вразити її чи зупинити. А потім цей зухвалий настрій раптом відлітав, і найкраще, що можна було зробити потому, це простежити, щоб Вроні дісталася додому неушкодженою.

Хлипання поступово припинилося.

— Ну що, тобі краще?

— Аякже! — Різке та істеричне реготання Вроні змусило мене заклакнати. — Ми, Майри, завжди підводимось після падіння. Саме так! — Її збуджений погляд блукав моїм обличчям. — А тобі тут чого треба?

— Дурна історія. Моя косметичка ще в тебе? Думаю, там і мої ключі. Ма...

— А... — Вона спустила з пліч модний шкіряний рюкзак, у якому могло вміститися все що завгодно, крім шкільних речей, порилася в ньому рукою й урочисто передала мені косметичку. — Тримай.

— Чудово. Ти найкраща!

Я з полегшенням витрусила все, що ховалося в косметичці, додолу. Пудра, туш, помади. Ключів у ній не було. Зате був маркер. Але якщо це маркер, то де ж моя підводка для очей? І головне: якщо маркер був тут і зранку, то чим саме я спросоння намалювала стрілки? Чимось таким, від чого словосполучення «перманентний макіяж» набувало нових захопливих відтінків? Самі питання. Навколо запала підозріла тиша. Короткої паузи якраз вистачило, щоб остаточно втихомирити Вроні. Вона сиділа переді мною із сумним виглядом і незрушно дивилась на свої долоні.

— Вроні... — Мої губи трохи пекли, і я почала їх кусати. Краще від цього не ставало. — Ну ж бо, Вроні. Розповідай.

Її трусило, мабуть, від холоду. Куди поділась куртка Вроні? Я накинула їй на плечі свою, хоча користі від цього було мало.

— Ти взагалі як?

— Ок-кей.

— Гм... Послухай, давай-но ми от що зробимо...

— Окей! — Вона спазматично ковтнула. — От що... що він мені н-на-написав, цей... цей... гімнюк!

— Почекай. — Я намагалася второпати, про що йде мова. Явно ж не про її *фразково-показову сім'ю*, де всі так любили одне одного. — Це про твого... ем... К. Р.? — запитала я, роблячи наголос на «Ка-Ер». Відколи Вроні зізналася, що в неї «типу» є хлопець, інформація про цього хлопця надходила в гомеопатичних дозах. — Ну добре, і що цей типчик уже знову встиг накоїти?

— Уже знову, — прошепотіла Вроні. — У цьому й справа, Рінко! *Уже знову*.

— Ну то пошли його під три чорти.

— Так наче це допоможе.

— Добре. Розповідай.

Я всілася зручніше, зваживши, що розповідь може вийти довгенька. Може, й на краще, що вона не познайомила мене зі своїм любчиком. Бо я б йому давно всадила в найчутливіше місце. Тобто вже після першого разу, як Вроні виплакалася мені про нього.

— Сьог-годні п'ятниця, правильно? Майже в-в-вечір п'ятниці. А... а що люди роблять у вечір п'ятниці? Га? Га?

Я всміхнулася, щоб трохи підбадьорити її.

— Судячи з усього, сидять із кращою подругою посеред грязюки та лають хлопців.

Але Вроні було не до жартів.

— Ідуть розважатись зі своїм *довбаним другом!* Чи не так? Т-ти тільки послухай, Рінко, послухай. — Вона знов почала порпатися в рюкзак, поки не виловила з нього телефон. Дрижачий палець ковзнув по дисплею. — Ось. — Вроні скривилась. — «Вечірки — то не моє. Вибач. Та й турнір післязавтра». — Вона встромила в мене переможний погляд. — Це нормально? Завжди в нього якісь справи, завжди йому треба крутитися біля цієї... цієї... коняки! Мене від самого її імені вже нудить. *Лялечка!* Ну так, я знаю, що ти зараз скажеш. Що я причмелена! Безмозка дурепа! Але він обіцяв. Обіцяв. Розумієш. Майже поклявся, що знайде для мене час. Мудило.

Так, значить, він займався кінним спортом. Ну хоча б стало зрозуміло, чому стайня. Напевне Вроні отримала його повідомлення на перерві між біологією та німецькою, бо відтоді її ніхто не бачив. А якщо вона набралася для хоробрості, щоб остаточно з ним порвати, то все ставало на свої місце.

— Заспокойся. — Я нахилилася, щоб обійняти Вроні, але вона мене відштовхнула.

— Заспокойся? Я спокійна! Я спокійно н-написала йому, щоб він котився під три чорти до своєї улюбленої Лялечки, бо між нами все скінчено, так я йому й сказала. І що він відповів? Що? «Окей!» Окей! Уявляєш? — Вона завмерла. Її бліде обличчя стало майже білим. — Рінні? Рінко? Здається... здається, я зараз почну блювати.

— Не почнеш. — Я допомогла Вроні звестись на ноги і продовжувала міцно її тримати. — Дихай глибше. Вдих — і видих. Вдих — і видих...

Але для дихальних вправ було запізно. Вроні зігнулась і таки почала.

— Усе гаразд, усе гаразд, — примовляла я. Вроні, обтираючи обличчя рукавом, хитнула головою.

— Нічого не гаразд, — захрипіла вона. — Ти й гадки не маєш!

Так, нічого не гаразд, вигляд Вроні мала більш ніж кепський, але ми обидві вже звикли до подібних сцен. Нічого надзвичайного.

Важко дихаючи, Вроні знову випросталась.

— Ну нічого, він у мене ще побачить, чуєш? Я... я йому покажу, що значить отак гратися! З Веронікою! Майр!

— Звісно. Але зараз ходімо додому, окей? — Я спробувала підтягнути Вроні ближче до дороги, але вона вивалася з моїх рук.

— Ти взагалі нічого не второпала! Він має засвоїти, що зі мною не можна так обходитися, розумієш?

— Аякже! — У перекладі це означало «Г'юстоне, у нас проблема». У такому стані Вроні була здатною на будь-що. Наприклад, засмажити Лялечку на електричній огорожі.

— ...йому сказала, але цьому засранцю наплювати. Це нормально?

Вербальний потік годі було зупинити. Якщо так продовжуватиметься й далі, на електричній огорожі поруч із Лялечкою зашкварчить і таємничий вершник.

— Я х-хочу, щоб усі знали, щоб усі без винятку знали, який він брехун! Як тоді влітку. Пам'ятаєш? — Вроні захихотіла. — Бо лицемірам так і треба!

Улітку... Тоді п'янюча Вроні прикрасила будинок Майрів красномовним графіті. Рішення її батька піти з сім'ї ще кілька тижнів було головною темою для обговорення в усіх сусідів.

Я зітхнула.

— Що він придурок, певно, і так усі знають. — (Або дізнаються, якщо Вроні й далі даватиме тут волю своїм почуттям.) — Ходім додому.

— Наїзники всі гімнюки, — сичала Вроні, стоячи на місці, немов застрягла. Я вже було подумала, чи не схопити її і не потягти силоміць, але вчасно отямилася. Впоратися зі спортивною статурою Вроні та її зростом метр сімдесят вісім? Божевільна затія.

— Гімнюки. Усі чисто. Надуті, самозакохані тупаки...

Замовкати вона не збиралася, навіть після мого благо- гального «Ну годі вже». Не знаючи, що й робити, я схопила Вроні за плечі й добряче трусонула.

— Все ясно, наїзники тупі.

Вроні кивнула. Її очі лякали своєю порожнечею. Ніби слова за неї промовляв хтось інший, а сама вона була деінде.

— Та щойно починають вискакувати у своїх дурну- ватих фраках, усі верещать від захвату. Огідно до блю- воти!

— Саме так. І всі про це повинні знати, так же?

Думай, Сабріно Цайснер, думай! Мені на очі на- трапила брезентина, якою хтось прикрив тюк соломи. Можливо, Вроні лише потрібно випустити пар? Як ми- нулого літа. А потім вона ще трохи поплаче, але вже не матиме сил пручатися. І якщо мені вдасться хоча б до- тягти її додому... Так, треба діяти крок за кроком, Вро- ні має думати, що в цій історії з К. Р. останнє слово за нею.

— Добре, ми їм покажемо, всій цій кінноті, обіцяю. Прославимо цих ідіотів на весь світ. Усіх чисто просла- вимо. Але після цього підемо додому, окей?

Вороний коник знову форкнув удалині. Вроні злякано глянула на стійла.

— Мені треба назад, туди. Терміново.

— Стоп, стоп, стоп! Нічого тобі не треба. Я сама все зроблю, довірся мені. І пообіцяй, що потім ми одразу ж підемо додому, добре?

Вроні розгублено глипнула на мене. Потім кивнула.

— Тільки не роби дурниць, домовились?

Вроні кивнула ще раз.

Ну добре. До роботи. Я пішла по брезентину, на якій збиралась написати послання нашому К. Р. і решті наїзників. Наступним завданням було знайти якусь мотузку, щоб цю брезентину можна було кудись прив'язати. Перше прочісування місцевості залишилось безплідним, тільки кросівки забруднилися ще дужче. Здається, нещодавно пройшов дощ, бо взуття швидко набралось вологи. Не знаю, скільки я ще так вешталась, поки не вирішила піти до стійл. Там точно щось знайдеться! Посеред двору стояв причеп для перевезення коней, хтось навантажений упряжжю щойно пірнув до будівлі. Я підкралася ближче. Якесь незрозуміле манаття, покривала, ящик, і нарешті на стіні — мотузок.

— Гей, ти! — почула я жіночий голос.

Хазяйка повернулась. Зараз або ніколи! Я збрала докупи весь свій кримінальний хист, схопила мотузку й дременула. На щастя, Вроні й досі стовбичила там, де я її залишила. Я розстелила брезентину на землі. Виявилось, що маркер висох, — сьогодні був явно не мій день, — тож довелося скористатися помадою. Червоною, відтінку «Revenge»¹. Все одно вона мені не личила.

.....

¹ Помста (англ.).

«Наїзники тупі!» — вивела я на брезентині, сподіваючись, що розмір літер задовольнить Вроні. Хоча... Я перекреслила «тупі» й написала зверху «ГІМНЮКИ». Це вже ближче до того, що треба. Може, ще дописати «К.Р. — недоумок» і обвести в сердечко?

Від стійл почувись голоси. Вроні вхопила мене за рукав.

— Вшиваємося. Швидше!

Вона мала рацію. Я згребла брезентину до купи й побігла за Вроні, яка вже прямувала до дороги.

— Гей, почекай! Та почекай же!

Але Вроні не дарма була однією з найкращих на фізрі. Наздогнати її мені вдалося лише за поворотом.

— Вроні, зупинись! Із таким темпом ми скоро до Північного полюса добіжимо. — Я захекалася. Куди її несло? — Давай зупинимось тут на хвилику. Між отими двома деревами можна натягнути цю штуку. Що скажеш?

З мотузкою між зубами я почала дертись на дуба, котрий ріс праворуч.

За кілька хвилин до мене дійшло: «Ді-і-ідько... і чого мене поперло аж так високо. Тепер головне не панікувати. Зберігай спокій і зосередься».

Я затягнула вузол і почала намацувати зворотний шлях. Остання гілка, програвши у двобої з силою земного тяжіння, тріснула, я зойкнула і з голосним «Ауч!» гепнулась на землю.

Та навіть після цього удару долі спинятися я не збиралася. І знову полізла на дерево. Проколупавши дрючком кілька дірок у верхніх кутках майбутнього транспаранта, я протягнула крізь них мотузку і знову злізла вниз.

— Допоможи! — гукнула я до Вроні й почала дертися на сусіднє дерево, міцно тримаючи вільний кінець мотузки. Головне — не думати, яка тверда тут земля. І як же високо. Тим паче, що крім моральної, якоїсь іншої допомоги від Вроні годі чекати. Так-сяк натягнувши брезентину між деревами, я зав'язала мотузку навколо гілляки і критичним оком оглянула своє творіння. Не шедевр, та що ж тут удієш. Транспарант теліпався над дорогою, мов духова завіса, червона помада в кількох місцях розмазалась... але мені час було швидесенько злізати з дерева. Почувся цокіт копит по асфальту, ще мить — і кінь показався на повороті дороги. Струшуючи гривною, він витанцьовував з боку на бік і майже потішно ставав дибки, поки вершник щось заспокійливо бурмотів, пригинаючись йому до вуха, і гладив по шиї. Оце і називають верховою їздою? Суть в тому, щоб тебе постійно підкидало в повітря? Краще тоді на гойдалку піти.

Вершник і кінь були вже майже піді мною. Я ще дужче притиснулась до стовбура, намацала ногою іншу гілку, щоб перемістити вагу...

...і зірвалась.

Руки ковзнули по корі, я відчула, як гілля та листя б'є мене в обличчя, і розпласталася на землі. Новий удар забив мені подих, я безпорадно ковтала ротом, намагаючись вдихнути, перед очима мерехтіли зірочки.

— Вроні... — спробувала вимовити я. Губи рухались, але з горла замість звуків виривалося лише хрипіння.

— Ти ціла? — почувлося наді мною. Голос був м'яким, підбадьорливим. Такий, яким кажуть: «Спокійно, гнідий». — Ти чуєш мене?

— М-м-м, — простогнала я, змушуючи себе розплющити очі.

Першим, що я побачила перед собою, був камінь, майже скелина. Як мені ще пощастило не гепнутись прямо на нього? Потім я повернула голову в інший бік.

Наді мною маячила розмита темна постать. Цієї ж миті постать почала енергійно обмацувати мене з усіх боків. Руки, ноги — так ніби мене треба перем'яти всю, аби я знову почала функціонувати. Коли руки дістались ребер, я таки знайшла сили відштовхнути цього аж надто старанного самарянина¹.

— Руки геть! — Для тих, хто боїться лоскоту, як я, ребра — особливо чутлива ділянка.

А зараз сама думка про сміх викликала гостре передчуття болю.

— Я лише хочу перевірити, чи ти нічого не зламала.

— Усе на місці. Нема потреби вступати в настільки тісний контакт.

Я підвелася. Від різкого руху все навколо закрутилося, а перед очима знову заблмали зірочки, але я вирішила, що не втрачати свідомість. У цього хлопака з синдромом рятувальника ще вистачить розуму зробити мені штучне дихання з рота в рот... А втім... На вигляд він нівроку. Темне волосся. Темно-карі очі. Словом, тільки цього мені зараз не вистачало.

— Гей, ти.

Отак просто: «Гей, ти».

— Ми знайомі? — Мені здавалося, що я вже бачила його обличчя.

.....

¹ Згадка про біблійну оповідку про доброго самарянина, який допоміг побитому чоловікові, на якого напали розбійники.

— Це ти мені скажи. — На його щоках з'явилися зухвалі ямочки.

Тепер я була переконана, що ні. Такі симпатичні хлопці рідко траплялись мені на шляху. Хіба що коли хотіли позалицятися до Вроні.

— З тобою все гаразд?

— Звісно.

— Чому ти тоді так дивно дивишся на мене?

Він присів переді мною, невимушено опираючись рукою на коліно, трошки нагадуючи надрукованих на листівках красунчиків чорно-білої ери, яких таємно збирала моя мама. А ще на ньому були вузькі штани для їзди, котрі майже непристойно облипали сідниці.

— Бо чоловіки в шоломах із козирком мають дурнуватий вигляд, — зі сміхом вирвалося в мене. Я продовжувала хихотіти, не знаючи, як дати собі раду і зупинитись, щоб не померти від задухи.

— Якщо ти можеш так заливатися сміхом, значить, усе гаразд.

Він повернув голову і підвів погляд на транспарант. Мій сміх урвався. Ну от і все. Кінець милої розмови.

— Що, подобається? — пробурмотіла я.

— Наїзники тупі. Он воно як. Це щоб не сказати «гімнюки». Ну звісно, заради такого не шкода і з дерева впасти.

Ха-ха. Він ще й дотепник. Як би ще не закохатися.

— Але я серйозно. З тобою все гаразд? — запитав він і знову посміхнувся.

Дідько.

Йому не варто так часто посміхатися. З кожною посмішкою ризик втюхатися в ці ямочки дедалі зростав.

— Твоя коняка, здається, добряче ревнує, — промурмотала я.

Та знервовано жувала вудила і трясла головою.

— Дурниці, чого б їй ревнувати. Справжня краса для мене починається від шестисот кіло. — Він усміхнувся і лагідно поплескав тварину по шії.

— Гірко усвідомлювати, що навіть методичне об'їдання тортом не допоможе мені потрапити до цієї ліги. — Невже це я сказала? Невже я з ним фліртую? Я безпорадно озирнулася. Де ж Вроні, коли мені так потрібна її допомога? Сподіваюсь, вона не надумала знову повернутися до стайні й вчудити щось, про що завтра шкодуватиме. Секунду... те, що я зустріла тут цього юнака... цього досить таки симпатичного юнака...

— Ти К. Р.? — вирвалося в мене.

— Ем-м... Кріштіану Роналду, чи що? Так я наче й не схожий...

Видих полегшення. Оце я даю. Нема з чого тут радіти, ясно?

Ясно як день.

— А у вашій стайні багато ще таких хлопців, що фанатіють від коней? — запитала я, показуючи рукою на стійла.

— Хлопців, що носять шоломи з козирком і мають такий самий дурнуватий вигляд, як і я? Один чи два.

— А когось з ініціалами К. Р. ти знаєш? Крім Кріштіану Роналду.

— Я знаю Каспара Решке, якщо ти про нього.

— І хто такий цей Каспар Решке?

— Мій тренер. А що?

Оце так коник!

Історія любовних митарств Вроні набирала шале-

них обертів. Виявляється, К. Р. не якийсь там хлопчак зі школи, а дорослий чоловік! Це пояснювало секретність.

— З тобою точно все гаразд?

— Все нормально. Не хвилюйся. — Я спробувала усміхнутися. — Тому можеш спокійно моститися назад на свого благородного скакуна і мчати за обрій у сяйві вечірнього сонця. Я дам собі раду. — А вітерець таки свіжий. Ніг я вже давно не відчувала, а тепер ще й зубами почала цокотіти.

— Все зрозуміло.

— Що зрозуміло?

Але він уже встиг зняти светра і з серйозним виглядом простяг його мені.

— Та ну, — відмахнулась я.

— Візьми. — Він поклав светра мені в руки. — Можеш занести завтра. Випраний, випрасуваний і акуратно складений. — Нова усмішка.

— І все? Більше жодних побажань?

— Ручне прання, 30 градусів.

Я закотила очі.

Чортяко, яким же приємним він був на дотик. І нагрітим. Я поспішила ковзнути в позичену одежину і почала було розгладжувати її по тілу, але швидко прийшла до тями: бракувало ще, щоб мій одинокий вершник запитав, чого це я голублю його светр.

— Ну що ж... — Він звівся на ноги. — А брезентину я на твоєму місці все ж таки зняв би.

— Після всіх моїх синців? І не мрій. — Про страх висоти, що раптово прокинувся після падіння, я змовчала.

— Деякі коні можуть злякатися. Зроби ласку, зніми. Поки я мчатиму за обрій у сяйві вечірнього сонця.

Сказавши це, він дійсно спробував заскочити в сідло, от тільки кінь не захотів погоджуватися з цим планом і нервово сахнувся вбік.

Тримаючи одну ногу в стремені, хлопець незграбно застрибав за ним.

Ми разом засміялися.

— Я навіть не дивлюсь у твій бік, ковбою, — піддражнила я і відвернулась. Якраз вчасно, щоб побачити, як один із кінців мотузки розв'язався і брезентина, ковзнувши крізь листя, опустилась до землі.

— От чорт! — Я лише краєм ока помітила ривок коня. За мить атлетичний світло-сірий тулуб промайнув переді мною. Я злякано відступила і побачила, як кінь із порожнім сідлом галопом мчить геть.

Потім я обернулася.

За мить опинилась коло нього.

Відчула його кров на своїх пальцях.

Його кров на моїх пальцях.

Липка і тепла.

Я відчувала її на задубілих руках, котрі відчайдушно намагалися зняти з нього шолом.

Шолом, що тріснув від удару. Об камінь. На який ледве не впала я.

Теплий струмінь тече по зап'ястку.

— Треба... її повернути. — Я ледве чую, що він каже. Лише бачу, як рухаються губи, як він хапає ротом повітря. І знову намагається по слову вимовити:

— Будь. Ласка. Треба. Її. Знайти. Поки вона не... поранилась.

Принаймні він може говорити. Значить, усе не так уже й погано, правда? Якщо він може говорити. І дума-

ти про свого коня. Мабуть, у нього лише струс. І невелика рана.

Тому його волосся так швидко просякло кров'ю.

Але він викараскається, правда ж?

Десь поблизу тріснула гілка.

— Вроні! — Вона точно десь поруч. І в неї є мобільний.

Так, хай йому трясця, у неї є телефон, вона повинна викликати «швидку»! Йому потрібен лікар. Із цим струсом. І кровотечею.

— Вроні! — знову гукаю я, але вона не відповідає. Чорт. Я схиляюся над ним. Від запаху крові аж нудить.

— Все буде добре, чуєш? Я зараз повернусь. Я по допомогу.

Він стуляє повіки. Я говорю з ним, але він більше не дивиться на мене. Ні, не думай про це. Я обережно опускаю його голову на землю.

Мої руки дрижать. Залиті кров'ю.

Я змушую себе підняти погляд. Не дивитися на них. Прийти до тями.

Бачу, як піднімається і знову опускається його грудина. Слабко й неритмічно.

— Вроні! — волаю я, щоб викричати страх.

Вона мала бути десь тут. Десь недалеко.

— Вроні!

Може, за чагарниками?

Я ж тільки-но чула її поруч!

Знову обертаюся.

Як не порушно він лежить.

Вона наче крізь землю провалилася.

Не дошукатися.

Не докричатись.

Я тиняюся полем. Не знаю, де я і як сюди втрапила. Вже не гукаю. То даремно. Її тут немає.

У голові жодної думки, її наповнює лише металевий, солодкуватий запах крові.

Що робити?

Треба повернутися.

Повернутися до нього. Не можна залишати його самого. Ноги не слухаються мене. Я шпортаюся. Вставати несила. Але потрібно. Потрібно повернутись назад.

Біля нього хтось є.

Крізь чагарник я бачу постать. Хтось сидить поруч. Затинаючись від паніки, повторює, що рятувальники вже на шляху. Що треба протриматися. І що все буде добре.

Я сахаюся назад. Падаю. Підводжуся. Бачу, як постать повертається і вдивляється в кущі, за якими я стою.

— Хто там? — долітає до мене. — Хто там, хай тобі грець?

Я пускаюсь навтіч.